

Гендер... Популярне слово з незрозумілим значенням, але точно про жінок-феміністок, які хочуть бути на рівні з чоловіками у всьому. Кухня, діти і хатня робота не для них. Це стереотип, який досі, на жаль, залишається у переважній більшості українського суспільства. Але гендерна рівність сьогодні – це точно не про намагання жінок бути на рівні з чоловіками. Цього вони вже досягли. А про що тоді? Про це знають заступниця міністра соціальної політики з питань європейської інтеграції Олександра Чуркіна і Анна-Вікторія Воронцова, (Шеф-редактор журналу «БізнесWoman», радник заступника Голови КМДА з гендерних питань). Ці дві жінки працюють для того, щоб українці вийшли за рамки своїх уявлень про гендер, про права людей і зламали свій конструктор стереотипів про рівність.

Спілкуємося під час соціально-економічного форуму «Соціальні права, як механізм розвитку гендерно-збалансованого людського капіталу» у Києві 18 червня. Олександра та Анна-Вікторія виступили співorganizаторами заходу. У столиці він пройшов вперше.

Значну частину своєї роботи на відповідальній коліс не жіночій посаді Олександра Чуркіна приділяє питанням гендеру. Як уже ви зрозуміли не все так однозначно. Сучасний світ постійно змінюється і стрімко розвивається. І Україні не стоїть на місці, рухаючись у тому ж тому напрямку, зокрема і в питання гендерної рівності, вважає Олександра. Однак в нашому суспільстві питання гендерної рівності між жінками та чоловіками розуміють доволі буквально, хоча це тільки верхівка величезного айсберга.

– Почнемо з простого і ви все зрозумієте, – розповідає Олександра. – Щоранку в Україні прокидається декілька десятків мільйонів жінок. Частина з них живе у містах чи невеликих містечках, інші – в селах. Стартові позиції у них різні – хтось іде на роботу з середньої зарплатою біля 9 тисяч гривень. Дорогою відводить дітей у садок. В цей час інша жінка того ж віку. А можливо з такою ж освітою чи фахом вигонить худобу в поле, потім йде на город. Дітей відведе у дошкільний заклад, якщо він є в селі. Якщо в сусідньому – то в більшості випадків, діти будуть дома з мамою чи старшими родичами. Розмір соціальної допомоги від держави в жінки у місті і в селі буде однаковий. Тоді ви скажете – хай в селі розвиває свою справу, продає овочі, робить бізнес. Я згодна. Але не всі це можуть і вміють. А знайти роботу там справді не так просто як у місті. Виїхати у місто – теж не для всіх. Замкнене коло? Ні. Це питання доступності і рівня життя для людей у різних місцевостях. І це питання гендеру. Інша ситуація – люди з інвалідністю. Що ми можемо сказати про реалізацію їхніх прав? Вони можуть працювати там, де хочуть? Жити там, де хочуть? Відвідувати всі заклади, що й ви? Ні. Це знову про гендерну рівність. А те, що гендер це тільки про обмеження чи утиски прав жінок – це стереотип. Він чомусь засів у головах багатьох. А насправді все давно зовсім не так. Це набагато глибше питання. І ми працюємо у цьому напрямку. Рік тому в Україні ухвалили важливі документи для реалізації національних пріоритетів у сфері гендерної рівності. Зокрема, Державну соціальну програму забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків на період до 2021 року і Національний план дій CEDAW, з виконання рекомендацій, викладених у заключних зауваженнях Комітету ООН з ліквідації дискримінації щодо жінок. Також маю сказати, що дотримання принципів демократії, прав і свобод людини є одним із загальних принципів асоціації між Україною та Європейським Союзом. Забезпечення потреб кожної людини, зокрема через належне фінансування послуг населенню. І це теж до нашого питання. Тому наступним кроком має стати повноцінне впровадження гендерно орієнтованого бюджетування по всій країні. Коли держава піднімає ці питання, їх публічно обговорюють, то зміна ставлення до гендеру і в суспільстві є не за горами.

Про зміну ставлення до гендеру в українському суспільстві варто говорити, тоді й ставлення і масштаб проблеми стане зрозумілий громадянам, розповідає Анна-Вікторія Воронцова.

-Колись натрапила на соціологічне дослідження чи експеримент щодо розуміння гендерної рівності киянами. Всі питання зводилися до рівності між статями чоловіка й жінки, – говорить Анна-Вікторія. – Але ми це давно пройшли. Сьогодні українки воюють на рівні з чоловіками, служать у поліції, працюють на відповідальних посадах на державній службі, реалізують себе у політиці, науці, високотехнологічному сільському господарстві і бізнесі. А ще є чоловіки. І сьогодні їм доводиться іноді боротися за свої права. Нам потрібен баланс. Не варто конкурувати один з одним, а ставати кращою версією себе. І що важливо – щоб тим, хто немає такою можливості для самовдосконалення, має допомогти держава, громадські організації і просто ті, хто має таку можливість. Допомогати реалізувати свій потенціал, стати економічно незалежним, успішним і щасливим.

На форумі ми зустріли багатьох людей з України і гостей з-за кордону, які вийшли за межі поняття яка стать важливіша, сильніша і потрібніша. Реалізують свої проекти, дбають про державу і бачать позитивні зміни у її ставленні до багатьох питань. Бо якщо сьогодні ми говоримо про гендерну складову суспільного життя, то завтра можливості багатьох українців стануть на одному рівні з жителями ЄС. А це вже тема переходить від гендеру до якості життя... конструктор у наших руках.

[MPR Communications Group](#)

Тел.: (067) 931 38 85